പദ്യസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ എഴുത്തുകാരികൾ: ഒരു പുനർവായന

നിമ്യ. പി
ഗവേഷക, കേരള കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാല, കാസർഗോഡ്.

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം

സ്ത്രീവാദ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പുതിയ സാധ്യതകൾ നിലനിൽക്കുന്നത് വൈജ്ഞാനിക പരിസരത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിലും പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നതിലുമാണ്. തത്ത്വചിന്തയുടെ ലോകത്ത് ഊട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ട പുരുഷാധിപത്യം സാഹിത്യത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലും നിലനിന്നതായി കാണാം. അറിവിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രമാണവത്കരിക്കപ്പെട്ട ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നത്. സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ സാഹിത്യ പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കാവുന്ന പുതിയ പഠന സാധ്യതയാണ് സ്ത്രീവാദ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ (Feminist historiography) സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുള്ള സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചനയും, നിലവിലെ ചരിത്ര പാഠങ്ങളുടെ പുനർനിർമ്മിതിയും. കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യവും പ്രതി വായനകളും ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രബന്ധം ടി. എം. ചുമ്മാറിന്റെ 'പദ്യ സാഹിത്യ ചരിത്ര'ത്തെ പഠന വിധേയമാക്കുന്നു. സ്ത്രീവാദജ്ഞാനശാസ്ത്രം(Feminist Epistemology), സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം (Feminist historiography), സാഹിതീയ മൂല്യങ്ങളുടെ അപനിർമിതി തുടങ്ങിയ താക്കോൽ സങ്കല്പങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് പഠനവിധേയമാക്കുമ്പോൾ ടി. എം. ചുമ്മാറിൻ്റെ പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രം വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിൻ്റെ പുതിയ സാധ്യതകളാണ് മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: സ്ത്രീവാദജ്ഞാനശാസ്ത്രം(Feminist Epistemology), സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം (Feminist historiography), അപനിർമ്മാണം.

സ്ത്രീവാദ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പുതിയ സാധ്യതകൾ നിലനിൽക്കുന്നത് വൈജ്ഞാനിക പരിസരത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിലും പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നതിലുമാണ്. തത്ത്വചിന്തയുടെ ലോകത്ത് ഊട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ട പുരുഷാധിപത്യം സാഹിത്യത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലും നിലനിന്നതായി കാണാം. അറിവിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രമാണവത്കരിക്കപ്പെട്ട ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നത്. സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ സാഹിത്യ പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കാവുന്ന പുതിയ പഠന സാധ്യതയാണ് സ്ത്രീവാദ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ (Feminist historiography) സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുള്ള സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചനയും, നിലവിലെ ചരിത്ര പാഠങ്ങളുടെ പുനർനിർമ്മിതിയും. കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യവും പ്രതി വായനകളും ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രബന്ധം ടി. എം. ചുമ്മാറിന്റെ 'പദ്യ സാഹിത്യ ചരിത്ര'ത്തെ പഠന വിധേയമാക്കുന്നു. സ്ത്രീവാദജ്ഞാനശാസ്ത്രം (Feminist Epistemology), സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം (Feminist historiography), സാഹിതീയ മൂല്യങ്ങളുടെ അപനിർമിതി തുടങ്ങിയ താക്കോൽ സങ്കല്പങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് പഠനവിധേയമാക്കുമ്പോൾ ടി. എം. ചുമ്മാറിൻ്റെ പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രം വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിൻ്റെ പുതിയ സാധ്യതകളാണ് മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്.

ചരിത്രമെന്നത് ഒരു സാംസ്കാരിക നിർമ്മിതിയാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നു കൊണ്ടാണ് ചരിത്രമുത്പാദിപ്പിക്കുന്ന വിജ്ഞാനത്തെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളൊരുങ്ങുന്നത്. കേവലം വസ്തുതകളുടെ കാലക്രമമനുസരിച്ചുള്ള അടുക്കിവെയ്ക്കലല്ല ചരിത്ര രചന എന്ന അടിസ്ഥാന സങ്കല്പമാണ് ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം എന്ന പുതിയ വിജ്ഞാനശാഖയെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. അതു വഴി ചരിത്രത്തിലെ തമസ്കരണങ്ങളെ കണ്ടെടുക്കാനും വിടവുകൾ നികത്താനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ പല നിലക്കും വൈജ്ഞാനിക രംഗത്തു നടക്കുകയുണ്ടായി. സമൂഹത്തിൽ അധികാരം പുലർത്തിയിരുന്ന ഉന്നതരുടെ വിവരങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു അടുത്ത കാലം വരെയുള്ള ചരിത്ര കൃതികൾ നൽകിയിരുന്നത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ സാമൂഹ്യ പദവിയിൽ പിൻതള്ളപ്പെട്ട സ്ത്രീ ദളിത് ജീവിതങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ തമസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവ വീണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇന്നു വ്യാപകമായി നടക്കുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഒഴിവാക്കലുകളും,

തെരഞ്ഞെടുക്കലുകളും നടന്നതിനെപ്പറ്റി ഡേവിഡ് പർക്കിൻസ് എന്ന തത്ത്വചിന്തകൻ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്; " ചരിത്രത്തെപ്പോലെ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന്റെയോ കലയുടെയോ ഒരു പൂർണ്ണ ചരിത്രം നൽകുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അന്തസത്ത. ഇവിടെയും ആഖ്യാതാവിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര യുക്തികൾക്കനുസരിച്ച് വർത്തമാന താല്പര്യങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിക്കൊണ്ടുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും ഒഴിവാക്കലുകളും പ്രകടമാണ്. സാഹിത്യ ചരിത്ര രചന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും സാമാന്യവത്കരണങ്ങളും ക്രമീകരണങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. വിവരിക്കാനാകുന്നവിധം ചെറിയ ഭൂതകാല സമയത്തിലെ ഏതാനും ചില കൃതികളും വിശ്വാസ്യ യോഗ്യമായ സംഭവങ്ങളുമാണ് ഏതെങ്കിലും പ്രാതിനിധ്യത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സ്വീകരിക്കുക" (മേരി) സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ സാഹിത്യ പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കാവുന്ന പുതിയ പഠന സാധ്യതയാണ് സ്ത്രീവാദ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ (Feminist historiography) സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുള്ള സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചനയും, നിലവിലെ ചരിത്ര പാഠങ്ങളുടെ പുനർനിർമ്മിതിയും. കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യവും പ്രതി വായനകളും ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രബന്ധം ടി. എം. ചുമ്മാറിന്റെ 'പദ്യ സാഹിത്യ ചരിത്ര'ത്തെ പഠന വിധേയമാക്കുന്നു.

സ്ത്രീവാദജ്ഞാനശാസ്ത്രവും സാഹിത്യ പഠനവും

തത്ത്വചിന്തയുടെ ലോകത്ത് ഊട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ട പുരുഷാധിപത്യം സാഹിത്യത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലും നില നിന്നതായി കാണാം. അറിവിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രമാണവത്കരിക്കപ്പെട്ട ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണ് സാഹിത്യ ലോകത്തും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നത്.

സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ സാഹിത്യ പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള പഠന സാധ്യതകളാണ് തെളിയുന്നത്.

1. സ്ത്രീവാദചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ (Feminist Historiography) സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചനയും പഠനവും.
2. സാഹിതീയ മൂല്യങ്ങളുടെ അപ നിർമ്മാണം
3. സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃതമായ പാഠങ്ങളും പഠനങ്ങളും സാധ്യമാക്കുക.

സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം സിദ്ധാന്തവും സമീപനങ്ങളും

ചരിത്രം സംസാരിച്ചതത്രയും പുരുഷ കഥകളാണ്. എഴുത്തും ഭാഷയും കൈകാര്യം ചെയ്യതും പ്രമേയം, സൗന്ദര്യ സങ്കല്പങ്ങൾ എന്നിവയിൽ പ്രാമാണികത്വം കൈവരിച്ചിരുന്നതും പുരുഷവർഗം തന്നെയാണ് എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നവയാണ് സാഹിത്യത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തിയ ചരിത്ര രചനകളേറെയും. "സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം എന്ന രീതിശാസ്ത്രത്തിലൂടെ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ സ്ത്രീ ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നവത്കരിക്കാനും വീണ്ടെടുക്കാനും പല നിലക്കും ഇന്ന് ശ്രമങ്ങളുണ്ട്. ഫെമിനിസ്റ്റ് ഹിസ്റ്ററിയോഗ്രാഫി എന്ന വൈജ്ഞാനിക ശാഖയെ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചാണ് സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം എന്ന രീതി ശാസ്ത്രത്തിലേക്ക് എത്തുന്നത് " (മേരി റീമ, 2016: 3011) എന്ന് മേരി റീമ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളെ ഇത്തരമൊരു പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ ആദ്യമായി പഠിക്കുന്നത് ഗീതയുടെ 'ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യ ചരിത്രവും എഴുത്തുകാരികളും 'എന്ന ലേഖനത്തിലാണ്. ഉള്ളൂർ എഴുത്തുകാരികളെ ചരിത്രവത്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് അവരുടെ എഴുത്തിന്റെ പിൻബലത്തിലല്ലെന്നും, രാജകുടുംബമായോ സാഹിത്യ വാസനയുള്ള ബന്ധു ജനങ്ങളുമായോ ഉള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്നും ലേഖിക കണ്ടെത്തുന്നു. മാത്രമല്ല എഴുത്തുകാരികളുടെ വ്യക്തി ജീവിതത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകികൊണ്ട് മാതൃകാ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളാണ് ഉള്ളൂർ നടത്തിയതെന്നും ലേഖനത്തിൽ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. (ഗീത,1999:283-84). സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ച സ്ത്രീ തമസ്കരണങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി വിമർശിച്ച ഗീത പിന്നീട് അവയെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം തന്റെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ നടത്തുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ കാണാതെ പോയ എഴുത്തുകാരികളെ അവരുടെ കൃതികളുടെ പ്രാധാന്യ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് വിലയിരുത്തുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് ഗീതയുടെ 'എഴുത്തമ്മമാർ'.

സ്ത്രീവാദ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പഠന വഴികളെ സാഹിത്യ പഠനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന വഴികളെ ഇങ്ങനെ മൂന്നായി തരം തിരിക്കാവുന്നതാണ്.

1. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലെ സ്ത്രീ തമസ്കരണം കണ്ടെത്തുക .
2. 'ചരിത്ര രചയിതാവ്' എന്ന ആഖ്യാതാവിന്റെ ബോധ മണ്ഡലവും

പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ലിംഗ വിവേചനത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന തലങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുക.

3. പരമ്പരാഗത ചരിത്രരചനയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ച് സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃതമായ പുതിയ ചരിത്ര നിർമ്മിതി സാധ്യമാക്കുക.

ഗീതയുടെ 'ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യ ചരിത്രവും എഴുത്തുകാരികളും' എന്ന പഠനം ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു . ഇതേ മാതൃകയിൽ തന്നെ അംഗീകൃതമായ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ, അവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയോ കാലഗണനയ്ക്ക് അനുസരിച്ചോ രചിക്കപ്പെട്ടതാകട്ടെ അവയിലൊക്കെയും എത്ര സ്ത്രീയെഴുത്തുകാരെ ഉൾച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്, തമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന പരിശോധനയ്ക്ക് സാധ്യത നൽകുന്നു ഈ പഠനവഴി.

സാഹിത്യചരിത്ര രചയിതാവിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുക എന്ന രണ്ടാമത്തെ ധാരയിൽ അധികാര ശ്രേണീ ബന്ധങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യഘടനയുടെയുമെല്ലാം തലങ്ങൾ കടന്നു വരുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ സാംസ്കാരിക വായനയ്ക്കു വിധേയമാക്കുന്ന പഠന പദ്ധതിയാണ് ഇതു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുക.

സാഹിത്യത്തിൽ നിർണായകമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ സ്ത്രീകളെ കണ്ടെത്തുകയും അവരുടെ കൃതികളുടെ സമ്പാദനവും പഠനവും സാധ്യമാക്കുകയും എന്നത് മൂന്നാമതായി പറഞ്ഞ ചരിത്ര നിർമ്മിതി യുടെ സവിശേഷതയാണ്. സ്ത്രീകൾ തന്നെ ചരിത്ര കൃതിയുടെ കർത്തൃ സ്ഥാനത്തു വരുന്ന ഈ പഠന വഴിയിൽ ഗീതയുടെ എഴുത്തമ്മാർ, സജിത മഠത്തിലിന്റെ മലയാള നാടക സ്ത്രീ ചരിത്രം തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണെന്നു പറയാം.

സാഹിതീയ മൂല്യങ്ങളുടെ അപനിർമ്മാണം

സാഹിത്യത്തിൽ പലപ്പോഴും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച അറിവിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ട പുരുഷ മൂല്യങ്ങളും, തത്ത്വചിന്തയും, ദർശനങ്ങളും, സൗന്ദര്യ സങ്കല്പങ്ങളുമെല്ലാമാണ്. മേൽ/കീഴ് ബന്ധങ്ങളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള സൗന്ദര്യ ദർശനങ്ങളും, സാഹിത്യ ഭാഷയുമാണ് മലയാളത്തിലും പ്രചരിക്കപ്പെട്ടത്. രാമനെ ആദർശവത്കരിച്ച് ധാർമിക മൂല്യങ്ങളുടെയും തത്വചിന്തയുടെയും പുരുഷ ചിന്തയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച എഴുത്തച്ഛനാണ് നമ്മുടെ ഭാഷാ പിതാവായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടത്. ഉത്തമ മനുഷ്യ സങ്കല്പത്തെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികൾ

താത്ത്വികമായും ഭാഷാപരമായും ആഖ്യാന പരമായും പുനർ വായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കാനുള്ള സാധ്യത സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ തത്വചിന്തയുടെയും ഭാഷയുടെയും തലങ്ങളിൽ ഉന്നതമായ സ്ഥാനത്ത് അവരോധിക്കപ്പെട്ടവയാണ് ആശാൻ കൃതികൾ. ആശാൻ മുന്നോട്ടുവച്ച മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളെയും ജീവിതാദർശങ്ങളെയും സ്ത്രീവാദ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പഠന വിധേയമാക്കുമ്പോൾ വിമർശിക്കപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതകൾ ഏറെയാണ്. ആശാൻ കൃതികളിലെ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളുടെ കാതൽ ബുദ്ധമത ആശയങ്ങളിൽ നിന്നും രൂപം കൊണ്ടവയാണ്. ശരീരത്തെക്കാൾ മനസ്സിനും തൃഷ്ണയെക്കാൾ യുക്തിക്കും പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന ആശാന്റെ ദർശനങ്ങൾ പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതമായി നീതീ കരിക്കപെട്ട ദൈവ സങ്കല്പങ്ങളുടെയും തത്വചിന്തയുടെയും ബാക്കിപത്രം മാത്രമാണ്. ആശാൻ കൃതികളുടെ യുടെ പ്രേരകശക്തിയായ ബുദ്ധമതത്തി ന്റെ സങ്കല്പനങ്ങൾ തന്നെ സ്ത്രീ വിരുദ്ധമാണെന്നത് ഈ വിമർശനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

സൗന്ദര്യ സങ്കല്പങ്ങൾക്കകത്തും, ഭാഷയിലും കാണുന്ന പുരുഷ യുക്തികളെ ഇതേ പരിസരത്തിൽ പുനർ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കാവു ന്നതാണ്. സാഹിതീയ മൂല്യങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടവ എത്രത്തോളം പുരുഷകേന്ദ്രിതവും സ്ത്രീവിരുദ്ധവുമാണെന്ന അന്വേഷണത്തിലേയ്ക്ക് സ്ത്രീവാ ദജ്ഞാന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ തുറക്കപ്പെടുന്നു.

പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രവും എഴുത്തുകാരികളും

മലയാള കവിതാ സാഹിത്യത്തെ ചരിത്രവത്കരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യ ത്തോടെ 1936-ലാണ് ടി. എം. ചുമ്മാറിന്റെ പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസി ദ്ധീകരിക്കുന്നത്. ഒന്നാം പതിപ്പിൽ ഭാഷാ കവിതയുടെ ആരംഭം മുതൽ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു വരെയുള്ള കവികളുടെ കൃതികളെപ്പറ്റിയാണ് പരാമർശി ക്കുന്നത്. 1941ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള വരെയുള്ള കവികളെപ്പറ്റിയാണ് ടി. എം. ചുമ്മാർ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. 1960 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ മൂന്നാം പതിപ്പിലാണ് ഇരുപത്താറാമദ്ധ്യായം എന്ന ഭാഗത്ത് കേരളീയ കവയിത്രികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്ര പരാമർശം ടി. എം. ചുമ്മാർ നടത്തുന്നത്. അതിൽ എഴുത്തുകാരികളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും, എണ്ണത്തിലും, കൃതികളുടെ പരാമർശത്തിലും എല്ലാം പുലർത്തിയ പുരുഷാ ധികാര സങ്കല്പങ്ങളെ കണ്ടെടുക്കുകയും പ്രശ്നവത്കരിക്കുകയുമാണിവിടെ.

കേരളീയ കവയിത്രികൾ എന്നു തിരിച്ച ഇരുപത്താറാമദ്ധ്യായത്തിൽ മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയെക്കുറിച്ചാണ് ആദ്യ പരാമർശം. "സംസ്കൃത പണ്ഡിതയായിരുന്ന മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ പേർ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ –കൊല്ലം 935-ാമാണ്ടു കോഴിക്കോട്ടു കിഴക്കേ കോവിലകത്തു ജനിച്ച ആ മഹതിയുടെ സാക്ഷാൽ നാമധേയമെന്തെന്നറിയുന്നില്ല. " എന്ന് പറഞ്ഞു എഴുത്തു കാരിയുടെ സവർണ ജന്മ പാരമ്പര്യത്തെ ആദ്യമേ ചരിത്രകാരൻ ഉറപ്പിച്ചു വയ്ക്കുന്നതായി കാണാം. തുടർന്ന് "ഭട്ടോജി ദീക്ഷിതരുടെ 'പ്രൗഢ മനോരമ'യിൽ അതിമാത്രം നൈപുണ്യം നേടിയതുകൊണ്ടും, മനോജ്ഞ ലീലാ രസലോല മാനസ യായിരുന്നതുകൊണ്ടും 'മനോരമ' എന്ന അർത്ഥ നാമം പില്ക്കാലത്ത് അവർക്കു ലഭിച്ചതാണെന്ന് മാനവിക്രമീയം എന്ന കാവ്യത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടെ"ന്നു പറഞ്ഞു വയ്ക്കുന്നു. എഴുത്തുകാരിയുടെ സർഗാത്മക വൈദഗ്ധ്യം എന്നതിനപ്പുറം 'മനോരമ' എന്ന പേരിന്റെ ഔചിത്യത്തെ കണ്ടെത്തി സ്ഥാപിക്കുവാൻ കാണിക്കുന്ന വ്യഗ്രത ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിലെ പുരുഷ ബോധത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. 'മനോജ്ഞ ലീലാരസലോല മാനസ'യായതിനാലാണ് മനോരമ യെന്ന പേരു വന്ന തെന്ന വിശദീകരണം ഇതു തെളിയിക്കുന്നു. പിന്നീട് അവ്യുല്പന്നനായിരുന്ന പാകത്തു ഭട്ടതിരിയുടെ പത്നി എന്ന വിശേഷണമാണ് എഴുത്തുകാരിക്ക് ചുമ്മാർ നൽകുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. എഴുത്തുകാരിയുടെ സർഗാത്മക വൈദഗ്ധ്യം പ്രഗത്ഭമതികളായ പുരുഷ സാമീപ്യം കൊണ്ടാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ചരിത്രകാരന്റെ ശ്രമങ്ങൾ പദ്യ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം.

"പ്രസിദ്ധ കവിയും ദക്ഷയാഗം തുടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥകളുടെ കർത്താവുമായ ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ പുത്രിയാണ് " എന്ന് പറഞ്ഞാണ് കുട്ടിക്കുഞ്ഞു തങ്കച്ചിയെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു മാത്രമല്ല "കാവ്യ നാടകാദികൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രധാന ഗുരുഭൂതൻ അവിടുത്തെ പിതാവു തന്നെയായിരുന്നു" എന്നു സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് ഈ ചരിത്രകൃതിയിൽ. സർഗാത്മകതയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പുരുഷന്റെ കയ്യിലാണെന്ന ബോധമാണ് ചരിത്രകാരനെ ഇതെഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. പിന്നീട് കവയിത്രിയുടെ രചനകൾ പരിചയപ്പെടുത്തിപ്പോകുന്നു. ശ്രീമതീസ്വയംവരം പാർവ്വതീ സ്വയംവരം തുടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥകൾ, സ്ഥലപുരാണ സംബന്ധമായ മൂന്നു കളിപ്പാട്ടുകൾ, തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ പരിചയ പ്പെടുത്തുന്ന കൃതികൾ പക്ഷേ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചയിതാവിന്റെയോ അക്കാലം വരെ

നിലനിന്ന പുരുഷ പക്ഷ ബോധത്തെയോ തെല്ലും മുറിപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്ന മാത്രമല്ല പലതും പാതിവ്രത്യത്തെയും, വ്യവസ്ഥാപിത സ്ത്രീ മൂല്യങ്ങളെയും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതാണ് എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

യുദ്ധകാണ്ഡം പാന, അഷ്ടമിരോഹിണീ മാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, തുടങ്ങിയ കൃതികളെഴുതിയ ' ഇക്കു അമ്മത്തമ്പുരാട്ടി'യെ ഭർത്താവിന്റെയും, മകന്റെയും മേൽവിലാസത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ;" തന്ത്രസമുച്ചയ കർത്താവായ ചേന്നാസ്സ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ വംശജനായ ഒരു പണ്ഡിതനാണ് ഈ മഹതിയെ പരിഗ്രഹിച്ചത്. . ആ ദമ്പതിമാരിൽ നിന്ന സംജാതനായ ഒരു പുത്രനാണ് 1121 ൽ കൊച്ചിയിലെ മഹാരാജാവായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്ത് കേരളത്തിൽ ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും ആദ്യമായി ജനകീയ ഭരണം അനുവദിക്കുകയും ഐക്യ കേരള പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്ത ഉത്രാടം തിരുന്നാൾ കേരളവർമ്മ ത്തമ്പുരാൻ ബി. എ എന്ന വസ്തുതയും ഈയവസരത്തിൽ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു കൊള്ളട്ടെ"(1973:358). എഴുത്തിനെക്കുറിച്ചു പറയേണ്ട അവസരത്തിൽ ഈ കൃതികളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത എഴുത്തുകാരിയുടെ ബന്ധുത്വ ത്തെ അവതരിപ്പിച്ചത് തീർത്തും അനൗചിത്യ പരമാണെന്ന കാണാം. മാത്രമല്ല അവയുടെ അടിസ്ഥാനം പുരുഷ പക്ഷ ചരിത്ര വീക്ഷണമാണ് എന്ന താണ് ശ്രദ്ധേയം.

1055-ൽ നാടുനീങ്ങിയ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവായ ആയില്യം തിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ പ്രിയതമയായിരുന്ന എന്ന പറഞ്ഞാണ് 'കല്യാ ണിക്കുട്ടി അമ്മച്ചി'യെ ടി. എം. ചുമ്മാർ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. 1038-ൽ ഈ സൗഭാഗ്യവതിയെ ആയില്യം തിരുനാൾ പത്നിയായി അമ്മച്ചിയായി കൈക്കൊണ്ടു എന്നും നാഗറു കോവിലിലേക്ക് ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടു എന്നും സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ പറയുന്ന. എഴുത്തുകാരികൾക്കുള്ള സർഗാത്മക വൈദഗ്ധ്യത്തിൽ പിതൃ മേധാവിത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സവർണ ബോധം ആധിപത്യമുറപ്പിക്കുന്നതിലെ രാഷ്ട്രീയ യുക്തി ഇവിടെ വിമർശന വിധേ യമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാത്രമല്ല അവരുടെ എഴുത്തിലെ സർഗാത്മകതയും ആശയത്തികവും വ്യക്തമാക്കാൻ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത കൃതിയും പിതൃ ബോധത്തെ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതാണെന്ന കാണാം. 'പാതി വ്രത്യ പഞ്ചക 'മെന്ന കൃതിയിലെ

"ജാതി ശ്രേഷ്ഠത കുമ്പിടുന്ന വഴി ളുത്തീടുന്ന സൗന്ദര്യവും
ഖ്യാതിപ്പെൺമണി പൊൻപിടിക്കുട പിടിച്ചിട്ടുന്ന കുട്ടം മുദം;

ഭ്രുതിക്കാറണി കല്പനകൾ കേട്ടിടുന്ന പെൺനാട്ടിലി-
പ്രാതിവ്രത്യമഹേശ്വരിയെഴുന്നള്ളിജ്ജയിക്കുന്നഹോ"

എന്ന വരികൾ ഉദാഹരിക്കുന്നതിലെ രാഷ്ട്രീയ യുക്തി മറ്റൊന്നല്ല.

തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോഴും സർഗാത്മക പിതൃത്വത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ചരിത്രകാരൻ ആദ്യം നടത്തുന്നത്. അതിങ്ങനെയാണ്; "പിതാവു തന്നെയായിരുന്ന ആദ്യഗുരു, പതിന്നാലാമത്തെ വയസിൽ വിവാഹിതയായിത്തീർന്നു,കാരക്കാട്ടു നാരായണ മേനോൻ ബി. എ ആയിരുന്ന ഇക്കാവമ്മയുടെ പ്രിയതമൻ,പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായിരുന്ന സാഹിത്യ കുശലൻ,ടി. കെ കൃഷ്ണമേനോൻ ഈ കവയിത്രിയുടെ കനിഷ്ഠ സഹോദരനാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഈയവസരത്തിൽ പ്രസ്താവ്യയോഗ്യമാകുന്നു" (1973:390). എന്നാൽ സ്ത്രീ സ്വത്വത്തെയും, എഴുത്തുകാരിയുടെ കർത്തൃപദവിയെയും കുറിച്ച് സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിൽ:

"മല്ലാരി പ്രിയയായ ഭാമ സമരം ചെയ്തീലയോ തേർ തെളി-
ച്ചില്ലേ പണ്ടു സുഭദ്ര പാരിതു ഭരിക്കുന്നില്ലെ വിക്ടോറിയാ;
മല്ലാക്ഷീമണികൾക്കു പാടവമിവയ്ക്കെല്ലാം ഭവിച്ചിടുകിൽ-
ച്ചൊല്ലേറും കവിതയ്ക്കു മാത്രമിവരാളല്ലെന്നു വന്നീടുമോ?

എന്നിങ്ങനെ ശക്തമായി അടയാളപ്പെടുത്തിയ എഴുത്തുകാരിയെ അവരുടെ രചനാ കാലഘട്ടത്തിൽ പരിഹസിച്ചിരുന്നതിനെ ഒട്ടും പ്രാധാന്യമില്ലാതെയാണ് ടി. എം. ചുമ്മാർ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്; "ഇക്കാവമ്മ കവിതാപഥത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ചില രസികേശ്വരന്മാർ ഈ 'തോട്ടയ്ക്കാട്ടെക്കമനിമണി' യോട് ഏറ്റുമുട്ടിയതും മറ്റുമായ സംഭവങ്ങൾ സാഹിത്യലോകത്തിൽ അക്കാലത്ത് വളരെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായിരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് എഴുത്തുകാരിയെ അധിക്ഷേപിച്ച വിമർശനങ്ങളെ അദ്ദേഹം കേവല പരാമർശത്തിൽ ഒതുക്കി തീർത്തു. സി. പി. അച്യുത മേനോൻ: "ഗൃഹ കൃത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കൊണ്ടും സൗന്ദര്യ ശീലാദി ഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടും തൃപ്തിയടയാത്ത സാമർഥ്യക്കാരികളാണ് സാഹിത്യ രചനയ്ക്ക് തുനിയുന്നത്" എന്ന് ഇക്കാവമ്മയെ വിമർശിച്ചതിനെയെല്ലാമാണ് 'തോട്ടയ്ക്കാട്ടെ കമനിമണിയോടുള്ള കലഹമായി' ടി. എം. ചുമ്മാർ അടയാളപ്പെടുത്തിയത് എന്നിടത്താണ് ചരിത്ര രചനയിലെ സ്ത്രീ കർത്തൃ പദവിയുടെ രണ്ടാം നിലയുടെ യുക്തി വെളിപ്പെടുക.

"കളഞ്ഞു പോയി നീ നിമിത്തമെന്റെ നല്ല പേരു
മേലിലക്കു ഭാരമായി ഞാൻ ധരിപ്പതില്ല ജീവനെ" എന്നും

"തരുണിമണികളെ പ്പോലുള്ളലിഞ്ഞുള്ള രാഗം
പുരുഷരിലൊരുനാളും കാൺമതില്ലെന്ന ചെയ്യാം!
ചതികളുമിതു മട്ടിൽ പുരുഷന്മാർ തുടർന്നാൽ
സതികളവർ ശപിക്കും,ലോകമെല്ലാം നശിക്കും. "

എന്നിങ്ങനെ പുരുഷനെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുകയും പ്രണയത്തെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വരികൾ എഴുതിയ സിസ്റ്റർ മേരീ ബനീഞ്ഞയെ " ഈ യോഗിനി അവരുടെ വാഗ്ദാനമനുസരിച്ച് 'ദിവ്യ പ്രേമസുധാബ്ധിയിൽ ആറാടിക്കുന്ന അനേകം സൽക്കാവ്യങ്ങൾ ചമച്ച് കേരളീയരെ ഇനിയും ആനന്ദിപ്പിക്കുമാറാകട്ടെ" (1973:399) എന്നിങ്ങനെ എഴുത്തുകാരിയുടെ സ്വത്വത്തിനും അവരുടെ കൃതികളുടെ അർത്ഥ പരിസരങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായ വിശേഷണം നൽകുന്നത് വിമർശന വിധേയമാകേണ്ടതുണ്ട്.

നാലപ്പാട്ടു ബാലാമണിയമ്മയെ 'സാഹിത്യ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൂപ്പുകൈയുമായി പ്രവേശിച്ച അമ്മയായും കുടുംബിനി'യായും 'ധർമ്മ മാർഗത്തിൽ എത്തി സ്ത്രീഹൃദയം വ്യക്തമാക്കി വിഹരിക്കുന്ന മഹതി'യായും ഒക്കെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മാതൃത്വം,ദാമ്പത്യം, കുടുംബിനി സങ്കല്പങ്ങൾ എല്ലാം വിമർശിക്കപ്പെടുകയും അതിലടങ്ങിയ അധീശത്വ താല്പര്യങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു തുടങ്ങുകയും ചെയ്ത കാലഘട്ടത്തിലാണ്(1960-കൾ) അവയെ ആദർശവത്കരിക്കുന്ന സമീപനം ചരിത്ര രചനയിൽ ടി. എം. ചുമ്മാർ സ്വീകരിച്ചത് എന്നിടത്താണ് അതിന്റെ വിമർശന സാധ്യത നില നിൽക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഇത്തരം പരമ്പരാഗത മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളോട് നിക്ഷേധാത്മക സമീപനം വച്ചു പുലർത്തുന്ന സ്ത്രീപക്ഷ ചിന്താഗതിക്കാരെ അദ്ദേഹം വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിങ്ങനെയാണ്: "ദാമ്പത്യം, മാതൃത്വം എന്നിവയിൽ കവയിത്രി കാണുന്ന ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ നില, ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരികളിൽ ചിലർക്ക് മന്ദഹാസ ജനകമായിരുന്നേക്കാം. എന്നാൽ കാലമാണല്ലോ എല്ലാവരേയും കണ്ണു തുറപ്പിക്കുന്നത് " (1973:401). സ്ത്രീ വിരുദ്ധ നിലപാടുകൾ പ്രത്യക്ഷമായി തന്നെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ് ഈ ചരിത്രകൃതിയുടെ സ്ത്രീ പക്ഷ വായനയ്ക്ക് കൂടുതൽ സാധ്യത നൽകുന്നത്.

സൽകൃതികൾ കൊണ്ടു കാവ്യദേവതയെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു 'മാന്യ കവയിത്രി'യായാണ് ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പുരുഷ കേന്ദ്രിത സമൂഹം നിയതപ്പെടുത്തിയ സ്ത്രീ സ്വത്വ സങ്കല്പനങ്ങളിലേക്കാണ് 'കുലീനത്വം' ആരോപിച്ചു കൊണ്ട്

എഴുത്തു കാരികളുടെ കർതൃത്വ പദവി നിർണയിക്കാൻ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരനും വ്യഗ്രത കൊള്ളുന്നത്. അന്തർജ്ജന ജീവിതം, ഭ്രഷ്ട്, തുടങ്ങിയ കവിതകളിലൂടെ സവർണ പുരുഷാധിപത്യത്തിനോടുള്ള വിയോജിപ്പ് ശക്തമായി പ്രകടമാക്കിയ കവയിത്രിയെയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ "ശാന്തമായ പരിഹാസ രസം അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ കവിതയിൽ പലയിടത്തും കാണാം"എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. എഴുത്തിൽ പ്രകടമാകുന്ന സ്ത്രൈണ പ്രതിരോധത്തിന് 'ശാന്ത ഭാവം' കല്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിലെ വൈരുദ്ധ്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

സി.ജെ. തോമസ് എന്ന സഹോദരന്റെ മേൽവിലാസത്തോടു കൂടിയാണ് കവയിത്രി മേരി ജോൺ കൂത്താട്ടുകുളത്തെ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. രണ്ടു കണ്ണീർക്കണികകൾ എന്ന കവിതയിലെ വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് "ജീവിതത്തിലെ പരാധീനതകളും പരാജയങ്ങളും സ്വാനുഭവത്തോടു കൂടി സ്വകൃതികളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ കവയിത്രിക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു വയ്ക്കുമ്പോഴും അത്തരം സ്ത്രീയനുഭവം എന്തുകൊണ്ട് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു എന്നോ, എഴുത്തിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച അക്കാലത്തെ സ്ത്രീയുടെ സാമൂഹിക നില എന്തായിരുന്നുവെന്നോ വിശകലനം ചെയ്യാൻ സാഹിത്യ ചരിത്ര രചയിതാവ് തയ്യാറാവുന്നില്ല.

പദ്യസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ടി. എം. ചുമ്മാർ എഴുത്തുകാരികൾക്ക് ഇത്തരത്തിൽ കല്പിച്ചു കൊടുത്ത കർതൃപദവിയ്ക്ക് ഏകതാനമായ ഒരു മാനദണ്ഡമുണ്ട്. അത് പുരുഷ മേൽക്കോയ്മയുടെ അഥവ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ സാമൂഹിക മണ്ഡലങ്ങളിലും, വൈജ്ഞാനിക തലത്തിലും, സൗന്ദര്യ സങ്കല്പങ്ങളിലുമെല്ലാം നിലനിന്ന സവർണ പിതൃ ബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളുടേതാണ്. " ലോകത്തേയും ലോക ജീവിതത്തെയും പറ്റി ഒരു സ്ത്രീ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാവനകൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നു മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നറിയുവാൻ ഈ ശ്രീമതി മാരുടെ കാവ്യങ്ങൾ തന്നെ വായിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു"(1973:406). എന്നു സമവാക്യപ്പെടുത്തിയതിൽ നിന്നും അതു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവിടെ എഴുത്തുകാരികളുടെ സ്വത്വ പദവിയെന്നത് 'ശ്രീമതി ' എന്ന കർതൃത്വത്തിലേയ്ക്ക് കൂട്ടിയിണക്കുക വഴി, ചരിത്രകാരന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം പരമ്പരാഗത പുരുഷ പക്ഷ സമീപനങ്ങളോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു. കവികളെപ്പോലെ കവയിത്രിമാർ ഇന്നും കാവ്യ രംഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല എന്ന വിലയിരുത്തലോടെ അവസാനിക്കുന്ന ഇരുപത്താറാം അധ്യായമാണ് പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ സ്ത്രീപക്ഷ

ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയവുമായി ചേർത്തു നിർത്തുന്നത്. ചരിത്ര രചയിതാവ് സ്ത്രീയെഴുത്തുകാരികൾക്ക് നൽകിയ പദവിയെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുവാനും ജ്ഞാന വ്യവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പുരുഷാധികാര സങ്കല്പങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുവാനുമുള്ള സാധ്യത ഇതു നൽകുന്നു. മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ സ്ത്രീപക്ഷ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു പഠന വഴികൾ പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിന്റെ പഠനത്തെ വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതിനെ ഇങ്ങനെ ക്രോഡീകരിക്കാം;

1. ഇരുപത്താറാമദ്ധ്യായത്തിൽ മാത്രമായി സ്ത്രീയെഴുത്തുകാരികൾ ഒതുക്കപ്പെട്ടു എന്ന വിമർശനം നിലനിൽക്കുന്നതോടൊപ്പം, എഴുത്തുകാരികളെ ഉൾച്ചേർക്കുന്നതിലും,ഒഴിവാക്കുന്നതിലും സ്വീകരിച്ച മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ പരിശോധന. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരികളുടെ തന്നെ ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ട കൃതികളുടെയും ഒട്ടും പരാമർശിക്കാതെ പോയ എഴുത്തുകളുടേയും വിശദ പഠനം.
2. ചരിത്രരചയിതാവ് എന്ന ആഖ്യാതാവിന്റെ ബോധമണ്ഡലവും ,പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ലിംഗ വിവേചനത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന തലങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ഇവിടെ സാധ്യമാകുന്നത്. എഴുത്തുകാരി 'കുലീനയായ ശ്രീമതി'യായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും അവരുടെ സർഗാത്മകതയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം പ്രതിഭാസമ്പന്നരായ പുരുഷന്മാരുടെ ബന്ധുത്വ മാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നതു മെല്ലാം പരമ്പരാഗതമായ സവർണ പുരുഷാധികാരത്തിന്റെ അധീശ താല്പര്യങ്ങൾ ചരിത്ര രചനയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമായി മാറുന്നതിന്റെ തെളിവാകുന്നു. എഴുത്തിലെ മാതൃഭാവവും സഹനശീലവും ആദർശവത്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്ത്രീയെഴുത്തിലെ ശക്തമായ പ്രതിരോധങ്ങളെ മന: പൂർവ്വമായി ചരിത്രകാരൻ വിസ്മരിക്കുന്നതായി കാണാം. മാത്രമല്ല അത്തരം സർഗാത്മക പ്രതിരോധങ്ങളെ പലപ്പോഴും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
3. പരമ്പരാഗത ചരിത്ര രചനയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ച് സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃതമായ പുതിയ ചരിത്ര നിർമ്മിതി സാധ്യമാക്കുക എന്നതാണ് സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ സാധ്യതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ടി. എം. ചുമ്മാർ തിരസ്കരിച്ച സ്ത്രീയെഴുത്തുകാരികളെ കണ്ടെത്തുക,തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരികളെയും അവരുടെ കൃതികളെയും പഠിയ്ക്കുക, അതോടൊപ്പം

ചരിത്ര കൃതിയിൽ കവയിത്രികളായി പലരെയും അടയാളപ്പെടു ത്തിയെങ്കിലും അവരുടെ തന്നെ പരാമർശിക്കപ്പെടാതെ പോയ പ്രധാന കൃതികൾ ഏതൊക്കെയെന്നു കണ്ടെത്തി പുനർവായന സാധ്യമാക്കുക തുടങ്ങിയ പഠന വഴികളാണ് ഇതു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കു ന്നത്.

സ്ത്രീപക്ഷ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക സമീപനങ്ങ ളെല്ലാം തന്നെ പദ്യ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ കൂടുതൽ പഠനവിധേയമാക്കുവാ നുള്ള സാധ്യതകൾ നൽകുന്നു. പുതിയ പ്രതി വായനകളും പാഠഭേദങ്ങളും വൈജ്ഞാനിക മണ്ഡലത്തിൽ രൂപപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയാണ് ഇതു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ഗീത, പി, 1999, ദേവദൂതികൾ മാഞ്ഞുപോവത്, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം.
2. . . . . , 1999, ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യ ചരിത്രവും എഴുത്തുകാരികളും,500 വർഷത്തെ കേരളം: ചില അറിവടയാളങ്ങൾ, താരതമ്യ പഠന സംഘം, ചങ്ങനാശ്ശേരി.
3. ചുമ്മാർ, ടി.എം., 1973, പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രം, നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
4. ജാൻസി ജയിംസ്, ഡോ., 2000, ഫെമിനിസം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
5. ദേവിക, ജെ, 2000, സ്ത്രീവാദം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. മേരി റീമ, 2015, സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളും സ്ത്രീകളും സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും, കേരള ബുക് ട്രസ്റ്റ്.
7. Sadhana Mishra, 2012, Feminist Research Methodology,Maxford books, New delhi.

nimyanimmi666@gmail. com